

Rapport

Datum: 17 april 2002

Rapportnummer: 2002/109

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond onvoldoende actie hebben ondernomen naar aanleiding van zijn aangifte van mishandeling van 12 augustus 1999.

Tevens klaagt verzoeker erover dat een met naam genoemde ambtenaar van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond in een brief heeft vermeld dat hij de verdachte van de mishandeling na een confrontatie met foto's van video-opnamen niet volledig heeft herkend, terwijl verzoeker stelt dat dit wel degelijk het geval is.

Ten slotte klaagt verzoeker erover dat een met naam genoemde ambtenaar van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond op 2 augustus 2000 tegen hem heeft gezegd dat wat hem was overkomen eigenlijk niet veel had voorgesteld.

Beoordeling

I. Algemeen

Verzoeker was op 12 augustus 1999 getuige van de diefstal van een blikje frisdrank uit een kiosk in de hal van station Rotterdam Alexander. Hij sprak de dief aan op zijn gedrag. Deze was hier niet van gediend en heeft verzoeker even later geschopt en geslagen. Verzoeker liep hierbij een gebroken kaak op. Hij heeft nog dezelfde avond aangifte gedaan van mishandeling. De politie heeft vlak na de mishandeling op het station drie verdachten aangehouden. Geen van hen bleek de diefstal en de mishandeling te hebben gepleegd.

II. Met betrekking tot het onderzoek naar aanleiding van de aangifte

1. Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond onvoldoende actie hebben ondernomen naar aanleiding van zijn aangifte van mishandeling van 12 augustus 1999.

2. Het staat de politie in beginsel vrij te bepalen welke opsporingshandelingen zij naar een haar bekend strafbaar feit verricht. Slechts wanneer de politie niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten om af te zien van een bepaalde opsporingshandeling, is het nalaten van die opsporingshandeling als onjuist te kwalificeren.

3. Uit het onderzoek is gebleken dat de politie vlak na verzoekers mishandeling drie verdachten heeft aangehouden. Geen van deze mannen bleek de dader te zijn. Zij zijn daarom nog dezelfde avond op vrije voeten gesteld. Eén van de drie mannen heeft hierop een getuigenverklaring afgelegd. Deze getuige had het voorval eerder die avond gezien en verklaarde dat hij de dader van de straat en uit een discotheek kende. Verder kende de getuige de dader slechts onder een bijnaam en kon hij geen adres van de dader noemen.

Ook wist hij niet in welke buurt de dader woonde.

Ruim twee maanden na de mishandeling zijn prints van videobeelden van een beveiligingscamera op station Rotterdam Alexander aan verzoeker getoond, met de vraag of hij de dader van de mishandeling herkende op de prints. Er is hierna discussie ontstaan tussen verzoeker en de politie of hij een persoon volledig herkende van de prints (zie hierna, onder III.). In het proces-verbaal van 21 oktober 1999 is de desbetreffende persoon door de verbalisante omschreven als 'de vermoedelijke dader'.

Politieambtenaar Po. heeft in verband met de interne klachtprocedure op 15 september 2000 gerapporteerd dat hij de fotoprints destijds aan diverse collega's heeft getoond met de vraag of zij wisten wie de afgebeelde persoon was. Geen van die collega's heeft de vermoedelijke dader kunnen identificeren. Een andere getuige, de houder van de kiosk op station Rotterdam Alexander, verleende geen medewerking aan het onderzoek. Het onderzoek is eind oktober 1999 afgesloten waarna het proces-verbaal is ingestuurd naar de officier van justitie.

4. Hoewel goed voorstelbaar is dat verzoeker boos en teleurgesteld is omdat de dader van zijn mishandeling tot op heden niet is aangehouden, kan niet worden gesteld dat de politie er niet in redelijkheid van heeft kunnen afzien om nader opsporingsonderzoek te verrichten. De aanknopingspunten die de politie had, waren niet zodanig dat het niet juist was om nadere opsporingshandelingen achterwege te laten. Hierbij is van belang dat de getuige en meerdere politieambtenaren geen naam of adres kenden van de vermoedelijke dader.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

III. Met betrekking tot de vermelding dat verzoeker de verdachte niet volledig had herkend

1. Verzoeker klaagt erover dat een met naam genoemde ambtenaar van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond in een brief heeft vermeld dat hij de verdachte van de mishandeling na een confrontatie met foto's van video-opnamen niet volledig heeft herkend, terwijl verzoeker stelt dat dit wel degelijk het geval is.

2. De desbetreffende brief (zie Bevindingen, onder E.2.) is door politieambtenaar P. op 22 maart 2000 geschreven als reactie op een schriftelijke vraag van verzoeker naar de stand van zaken in het opsporingsonderzoek. In een proces-verbaal van 21 oktober 1999 staat vermeld dat verzoeker foto's van video-opnamen van de stationshal van Rotterdam Alexander heeft bekeken. Op deze foto's staat volgens het proces-verbaal een jongen die vermoedelijk de dader van de mishandeling is. Ook staat in het proces-verbaal vermeld dat verzoeker deze jongen niet voor de volledige 100 % herkende. Hierop volgt de opmerking dat de kleding en het schoeisel niet werden herkend.

3. Verzoeker heeft zijn lezing van de gang van zaken bij de fotoconfrontatie uitgebreid weergegeven in zijn brief aan de bestuursdienst Rotterdam van 10 mei 2000 (zie Bevindingen, onder A.2.). In zijn reactie van 8 augustus 2001 (zie Bevindingen, onder E.1.) heeft verzoeker nog vermeld dat volledige 100 % herkenning niet mogelijk is. Volgens verzoeker kan geen enkele getuige dit.

4. De korpsbeheerder acht het niet onjuist dat de politie tot het juridische oordeel is gekomen dat verzoeker de verdachte niet volledig heeft herkend.

5. Nu de korpsbeheerder de lezing van verzoeker over de gang van zaken bij de fotoconfrontatie niet heeft weersproken, neemt de Nationale ombudsman deze lezing als vaststaand aan.

Gelet op de relativerende opmerkingen die verzoeker tijdens de fotoconfrontatie heeft gemaakt, en gelet op het feit dat hij de kleding en het schoeisel van de op de foto's afgebeelde persoon niet herkende, is de Nationale ombudsman van oordeel dat het niet onjuist is dat politieambtenaar P. in haar brief van 22 maart 2000 heeft geschreven dat verzoeker de dader niet voor de volle 100 % heeft herkend. Hieraan doet niet af dat verzoeker er op grond van zijn herkenning van het gezicht en de haardracht van de afgebeelde persoon zeker van is dat het hier de dader van zijn mishandeling betreft.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

6. Ten overvloede wordt hierbij nog het volgende overwogen.

Hoewel de inhoud van de brief die politieambtenaar P. op 22 maart 2000 aan verzoeker heeft geschreven niet onjuist is, is deze wel erg summier. Verzoeker is op 12 augustus 1999 zwaar mishandeld. Bij zijn aangifte heeft hij aangegeven informatie te wensen over het verloop van de zaak. Het onderzoek naar aanleiding van verzoekers aangifte is in het najaar van 1999 op een dood spoor beland omdat de identiteit van de vermoedelijke dader niet kon worden vastgesteld. Pas in maart 2000 is verzoeker, na zijn schriftelijk verzoek daartoe, door P. op de hoogte gesteld van de uitkomst van het opsporingsonderzoek. Gelet op hetgeen in de Aanwijzing slachtofferzorg (zie Achtergrond) staat vermeld over het informeren van slachtoffers, had de politie verzoeker in dit geval tijdig en uit zichzelf volledig dienen te informeren over de stand van zaken met betrekking tot de opsporing van de dader van de mishandeling.

Het is niet juist dat de politie dit niet heeft gedaan.

IV. Met betrekking tot de opmerking over wat verzoeker was overkomen

1. Verzoeker klaagt erover dat een met naam genoemde ambtenaar van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond op 2 augustus 2000 tegen hem heeft gezegd dat wat hem was overkomen eigenlijk niet veel had voorgesteld.

2. Betrokken politieambtenaar H. heeft tijdens het onderzoek naar de klacht stellig ontkend te hebben gezegd dat wat verzoeker was overkomen niet veel voorstelde. H. verklaarde te hebben gezegd dat wat aan de klappen die verzoeker kreeg vooraf ging, namelijk het stelen van een blikje frisdrank, niet veel voorstelde.

3. Verzoeker is tijdens het onderzoek bij zijn stelling gebleven dat H. op 2 augustus 2000 heeft gezegd dat wat hem was overkomen niet de moeite waard was.

4. De lezingen van verzoeker en de betrokken politieambtenaar ten aanzien van dit klachtonderdeel lopen uiteen. Er is geen sprake van feiten of omstandigheden op grond waarvan aan de ene lezing op dit punt meer betekenis moet worden toegekend dan aan de andere. De Nationale ombudsman dient zich op dit punt dan ook van een oordeel te onthouden.

5. Hierbij wordt nog het volgende opgemerkt over de opmerking zoals H. stelt deze te hebben gemaakt. Het is een vereiste van professionaliteit dat politieambtenaren een burger correct te woord staan. In dit licht bezien is het niet juist als een politieambtenaar tegen een burger, die zwaar is mishandeld omdat hij ingreep toen hij getuige was van een diefstal, zegt dat het feit naar aanleiding waarvan hij optrad eigenlijk niet veel voorstelde.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van dit korps (de burgemeester van Rotterdam), is niet gegrond wat betreft het onderzoek naar aanleiding van verzoekers aangifte en de vermelding dat verzoeker de verdachte niet volledig had herkend, terwijl wat betreft de opmerking over wat verzoeker was overkomen geen oordeel wordt gegeven.

Onderzoek

Op 5 januari 2001 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer B. te Rotterdam, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van dit korps (de burgemeester van Rotterdam), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd vijf betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Rotterdam over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Van één van de vijf betrokken ambtenaren werd een verklaring opgenomen.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie. De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van betrokken ambtenaar H. gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen en/of aan te vullen.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Verzoeker was op 12 augustus 1999 getuige van de diefstal van een blikje frisdrank uit een kiosk in de hal van station Rotterdam Alexander. Hij sprak de dief aan op zijn gedrag. Deze was hier niet van gediend en heeft verzoeker even later geschopt en geslagen. Verzoeker liep hierbij een gebroken kaak op. Hij heeft nog dezelfde avond aangifte gedaan van mishandeling. De politie heeft vlak na de mishandeling op het station drie verdachten aangehouden. Geen van hen bleek de diefstal en de mishandeling te hebben gepleegd.

2. Omdat verzoeker niet tevreden was over de afhandeling van zijn aangifte van mishandeling van 12 augustus 1999, schreef hij op 10 mei 2000 een brief aan de bestuursdienst van de gemeente Rotterdam. In de brief, die door de bestuursdienst ter behandeling werd doorgestuurd naar het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond, staat onder meer het volgende vermeld:

"Op 12 augustus 1999 heb ik, omstreeks 19.00 uur, in het station Alexanderpolder te Rotterdam getracht een dief aan te (laten) houden. Het betrof hier een jongeman die even tevoren een blikje limonade had weggenomen vanuit de koeletalage van de aldaar gevestigde kiosk. Deze jongeman was even tevoren met een aantal andere jongens van ongeveer gelijke leeftijd het station binnengekomen. Deze jongeman scheidde zich van het groepje en stak zijn linkerhand achter de voornoemde koeletalage en trok die terug met een blikje limonade. Vervolgens stak deze jongeman dat blikje in de lucht en keek erbij met een blik die ik interpreteerde als 'kijk eens dat kan/durf ik' en hij keek verder met een grote grijns in het rond. De beheerder van die kiosk stond achterin de kiosk en heeft volgens mij niets kunnen waarnemen. Dat was voor mij het overschrijden van de limiet. Ik kon gewoon

niet anders en sprak de dief aan op zijn gedrag en dat zoiets niet kon en dat ik de politie zou waarschuwen. Ik ging daarop naar de beheerder van de kiosk en die kon ik zover krijgen dat hij de telefoon opnam en naar de politie zou gaan bellen. De dief die inmiddels weer bij de andere jongens stond kwam daarop naar de kiosk toe en ik begaf mij toen maar ook achter de koeletalage. Hij sprak daarop de beheerder aan dat hij niet de politie moest bellen omdat hij niets had gedaan en dat ik maar een mietje was en dergelijk praat. Na enige ogenblikken hing de beheerder de telefoon op en na mijn vraag: 'Waarom bel je de politie niet?' antwoordde hij zoiets dat hij het maar niet nodig vond. Later deelde de kioskbeheerder mij mede dat hij de politie niet had gebeld omdat hij bang was en wel meer was bedreigd. Ik stond dus alleen en de dief die aanzienlijk jonger is en ook leniger stond dus voor mij en stond mij uit te maken voor al wat lelijk is enz. Tevens vroeg hij mij maar steeds hem te slaan. Omdat ik daarop niet reageerde heeft hij mij uiteindelijk een klap gegeven en vluchtte toen door de automatische deuren naar buiten tot op het pleintje. Ik liep hem achterna omdat ik mij niet wilde laten slaan.....

(...)

Nadat ik, zoals in het verbaal staat beschreven (zie hierna, onder C.2.2.; N.o.), de fatale klap had gekregen ben ik het café ingegaan en daar heb ik de politie gebeld. Toen de politie was verschenen ging men op onderzoek uit en kwam men uiteindelijk met de maatjes van de dief op de proppen. Ik zei toen nog tegen de politie dat die maatjes niets maar dan ook niets hadden gedaan.

'Meneer B. (verzoeker; N.o.), bemoei je er niet mee en houd je mond.'

Op het politiebureau moest ik via de confrontatiespiegel drie jongens bekijken en heb toen luid en duidelijk gezegd dat het voor mij niet nodig was omdat de anderen niets hadden gedaan. Nee, ik moest toch maar kijken en ik kon slechts 1 jongen herkennen omdat ik (hem; N.o.) herkende aan zijn gouden tand.

De politieman van de aangifte heeft mij destijds tijdens een gesprek medegedeeld dat een collega mogelijk wel wist wie de dader was en waar die zou wonen. Tevens deelde hij mede dat hij de zaak moest overdragen aan een collega mevrouw P.

Veel later werd ik geconfronteerd met foto's gemaakt van een zwart/wit video-opname en heb ik de verbalisante: Mevrouw P. ???? gezegd dat ik de daarop staande jongeman herkende als de dader die mij de klap in het gezicht had gegeven waardoor ik een ernstig kaakfractuur aan over had gehouden. Zodatig dat er op drie plaatsen metaal in mijn gelaat moest worden bevestigd om een en ander te ondersteunen bij het genezingsproces. Ook heb ik toen gesproken dat het zo jammer is dat men niet meer de bewegende beelden voorhanden had en ook over het feit dat herkennen voor 100% een probleem kan zijn zoals ook gesteld wordt door de huidige rector magnificus van de universiteit in Leiden. Hij had dat gedaan in Israël naar aanleiding van zijn medewerking in processen van oude

verdachten/beulen in concentratiekampen.

Nu wordt mij medegedeeld dat ik de dader niet herkend zou hebben. Hoe kan ik 100% garantie geven. Misschien had de jongeman wel een een-eiïge tweelingbroer. Met andere woorden als ik gewoon had gezegd 'ja dat is hij' en verder niets, dan had men een vermoedelijke dader. Maar omdat ik, als oud-politieman en als sociaal-rechercheur, wat dieper filosoferen dan wordt dat uitgelegd dat ik de dader niet herkend zou hebben.

Men gaat hierbij voorbij aan het feit dat ik uitdrukkelijk aan die mevrouw had opgegeven dat ik zijn bijzondere haardracht herkende. Ik ook zijn gezicht herkende. Dat ik mij niets kan herinneren van zijn schoenen of kleding vind ik niet verwonderlijk. Ik kijk bij voor mij bedreigende situaties de persoon aan in zijn gezicht. Bovendien heeft hij enige tijd op 30 centimeter afstand van mij gestaan.

Door de klap die mijn gelaat brak ben ik enige seconden van mijn bestaan gewoon kwijt. Het kan niet anders dan de verdachte heeft dat gedaan.

Waarom hoor ik niets over het feit dat de kioskbeheerder wel of niet de dader heeft herkend? Heeft men die persoon wel als getuige en ook als benadeelde gehoord en geconfronteerd? Waar is het blikje limonade dat ik de dader tijdens het gevecht afnam? Ik heb het eerst af willen geven aan een politiemans die zei dat het niet nodig was en daarna kon ik het wel kwijt bij een collega. Hoe lullig ook. Het was wel als wapen gebruikt om mij te slaan. Het is een bewijsstuk.

Dat bericht dat ik de dader niet zou hebben herkend staat op een briefje dat ik mocht ontvangen na twee schriftelijke verzoeken.

(...)

Na nog eens een brief te hebben geschreven om nadere informatie over de dader/verdachte kreeg ik een getypte brief van P. waarin werd gesteld dat zijn/haar collega (met; N.o.) mij de foto's had bekeken en dat ik de dader niet voor honderd procent herkende. Tevens werd de kleding en schoeisel van de vermoedelijke dader niet herkend. Nogmaals, ik heb de dader wel herkend. De kleding en schoeisel niet. Wel ook nog eens zijn speciale kapsel zijnde kort met krulvormige versieringen uitgesneden rondom het hoofd.

Kennelijk is de persoon die mij met de foto's confronteerde niet de persoon aan wie het proces-verbaal was overgedragen.

Mijn klacht is dat ik u, de politie, verwijt deze kwestie niet goed te hebben afgehandeld.

Ik heb de dader herkend! Is de beheerder gehoord? Heeft hij de foto's gezien? Waar is het blikje limonade? Heeft die genoemde collega nog bekeken of hij de dader inderdaad

kende? Heeft de vervangster van P. wel alles goed doorgegeven? Waarom krijg ik het verkeerde antwoord op een juist gestelde vraag in een brief? Waarom heeft dat allemaal zo lang moeten duren alvorens ik met de foto's werd geconfronteerd?

(...)

Mijne heren, ik wil nu mijn recht en ik ben ontevreden over de huidige afhandeling."

3. Vervolgens schreef verzoeker op 15 november 2000 in een tweede brief aan de bestuursdienst van de gemeente Rotterdam onder meer het volgende:

"D.d. 10 mei 2000 heb ik u een brief omtrent een klacht tegen de politie te Rotterdam gezonden waarvan ik u hierbij een kopie doe toekomen. Van u kreeg ik d.d. 30 mei 2000 bericht dat u de brief had doorgezonden naar de korpschef van de regiopolitie Rotterdam-Rijnmond. Hiervan gaf u mij de redenen op.

Vervolgens heb ik van de politie een telefonische uitnodiging gekregen om op woensdag 2 augustus 2000 een gesprek aan te gaan met de heer H., chef basisteam recherche. Ik heb daar met deze heer H. een gesprek gehad dat mijn geschaad vertrouwen tussen mij en de politie op geen enkele manier heeft hersteld. De man bleef maar steeds dezelfde argumenten aandragen dat de zaak afgesloten was en goed afgehandeld. Tussendoor werd mij ook nog fijntjes medegedeeld dat hij vond dat wat mij was overkomen **eigenlijk niet veel voorstelde**. Daarop heb ik de man van repliek gediend en gezegd dat een en ander voor mij zeer veel voorstelde. Het is niet niks om een driedubbele fractuur te krijgen van een dief die gefrustreerd is omdat iemand zich met de diefstal bemoeide. Het is niet niks als je daarna veertien dagen met de breuk moet rondlopen omdat Dijkzigt voor die tijd volgeboekt was. Het is niet leuk om later op vakantie in Frankrijk als gevolg van een en ander nog eens drie weken de kaken op elkaar verbonden krijg om een scheur in de onderkaak te laten herstellen.

(...)

Het is niet niks als je dit voor de tweede keer overkomt en dat je zo bent aangeslagen dat je psychische hulp gaat zoeken en hebt gekregen. Het is niet niks als je als gevolg van een en ander je betrekking als sociaal rechercheur aan de wilgen hangt omdat je ziek wordt van het geheel en slechts kan janken of agressief kan worden bij het minste geringste.

(...)

Tijdens het onderhoud met de heer H. heb ik uitdrukkelijk vermeld dat ik de dader wel had herkend. Ook heb ik vermeld dat de benadeelde kioskhouders/eigenaar niet is gehoord als getuige. Het waarom enz. dat wist de man ook niet. Ook heb ik verwezen naar het blikje limonade dat ik als bewijs aan een tweede agent heb afgegeven, omdat een ander het niet nodig achtte. Waar is dat bewijsstuk? Het is en blijft een bewijsstuk.

(...)

Omdat wij er tijdens het gesprek niet uitkwamen is de afspraak gemaakt dat ik in september 2000 opgeroepen zou worden voor een tweede onderhoud omdat dan de allereerste verbalisant er weer zou zijn alsmede de vrouw die hem daarna verving. Tot op heden heb ik geen enkel bericht enz. van de politie vernomen. Ik denk dat ik gezien de werkdruk bij de politie nu wel lang genoeg heb gewacht. Mede daardoor is mijn vertrouwen in de politie nog meer geschaad en schaam ik mij haast omdat ik ook politieagent te Rotterdam ben geweest."

4. De chef van het district Oost van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond schreef verzoeker op 16 januari 2001 onder meer het volgende:

"Allereerst bied ik u mijn oprechte verontschuldigen aan voor het feit dat u na het indienen van uw klacht en een gesprek met de heer H. geen nader bericht van mij heeft ontvangen. Kort nadat de heer H. met u het gesprek heeft gevoerd, is hij voor langere tijd ziek geworden. Tot mijn spijt ontdekte hij onlangs bij terugkeer dat hij door zijn ziekte niet in staat was geweest uw klacht op behoorlijke wijze af te ronden, waardoor u onterecht geen formele reactie heeft ontvangen.

(...)

U heeft op 12 augustus 1999 gezien dat een jongeman een blikje frisdrank ontvreemde uit een kiosk aan het Prins Alexanderplein. U waarschuwde de kioskhouders en stapte op de betreffende jongeman af. U werd vervolgens door hem in het gezicht geslagen, waarbij uw kaak brak. De politie werd gewaarschuwd en nadat u een beschrijving van de dader had gegeven, werden even later drie personen aangehouden.

Op het politiebureau bent u via een zogenaamde confrontatiespiegel met de drie aangehouden personen geconfronteerd. Daarbij heeft u te kennen gegeven slechts een van de drie jongemannen te herkennen, en wel aan zijn gouden tand. In een later contact heeft mevrouw P. u een aantal foto's getoond die afkomstig waren van video-opnamen die omstreeks het tijdstip van de mishandeling waren gemaakt in de directe omgeving van de kiosk. U heeft aangegeven een van de op die foto's afgebeelde personen te herkennen als degene die u heeft geslagen. Mevrouw P. heeft daarop een aantal vragen gesteld over de kleding van de betreffende jongeman, waarop u geen antwoord kon geven. Ook heeft u in het gesprek aangehaald dat volledige herkenning volgens deskundigen niet mogelijk was.

Het proces-verbaal terzake uw aangifte is door medewerkers van het BRE (de Basis Recherche Eenheid; N.o.) opgesteld en naar het openbaar ministerie gezonden. In het proces-verbaal zijn uw opmerkingen verwerkt. Ik kan mij voorstellen dat u gevoelsmatig heel duidelijk heeft aangegeven welke persoon u heeft geslagen. De beoordeling van de bewijsmiddelen in een strafzaak brengt evenwel met zich mee dat aan die bewijsmiddelen

bepaalde eisen worden gesteld. In uw zaak betekent dit dat ondanks uw verklaring en herkenning daaruit niet onomstotelijk vaststaat dat de door u aangewezen persoon ook daadwerkelijk de dader is. Op een aantal vragen die grote zekerheid zouden kunnen verschaffen over de verdachte, wist u geen of geen duidelijke antwoorden te geven. Daarmee is dus geenszins gezegd dat de door u aangewezen persoon niet de dader is, maar het is helaas wel onvoldoende grond voor een vervolging. Dat u in uw klachtbrief naderhand bijzonder stellig bent in de herkenning verandert daaraan niets. Immers, de officier van justitie baseert een beslissing tot vervolging op het voorliggende dossier en de daarin opgenomen bewijsmiddelen.

De heer H. heeft u in een gesprek op 2 augustus 2000 uiteengezet op welke wijze het onderzoek is uitgevoerd en heeft u van het bovenstaande uitvoerig verslag gedaan. Ik begrijp terdege dat het geheel voor u een zeer onbevredigende afloop heeft gehad. Het is bijzonder wrang te moeten vaststellen dat u bent opgekomen voor de belangen van een medeburger en daarbij zelf fors lichamelijk letsel heeft opgelopen waarvoor uiteindelijk geen verantwoordelijke kon worden vervolgd.

Ik kom tot de conclusie dat de medewerkers van het BRE van mijn district uw zaak niet onvoldoende, onzorgvuldig of anderszins onjuist hebben behandeld. Ik ben mij ervan bewust dat ik daarmee uw gevoel van onvrede niet weg kan nemen."

B. Standpunt verzoeker

Het standpunt van verzoeker staat samengevat weergegeven onder Klacht.

C. Standpunt korpsbeheerder

1. De beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond nam bij brief van 13 april 2001 onder meer het volgende standpunt in:

"Ten aanzien van het eerste klachtpunt kan ik u het volgende mededelen. Naar aanleiding van het incident dat zich op 12 augustus 1999 heeft voorgedaan bij de kiosk aan het Prins Alexanderplein werd de politie gewaarschuwd door verzoeker. De politie heeft direct daaropvolgend drie personen aangehouden. Verzoeker is verzocht om via een confrontatiespiegel aan te geven of de dader zich onder de drie aangehouden personen bevond. Door verzoeker is aangifte gedaan waarna er door de politie onderzoek is gedaan. In het kader van dit onderzoek heeft verzoeker op een later moment contact gehad met de politie. Aan verzoeker werden een aantal foto's getoond die afkomstig waren van video-opnamen die omstreeks het tijdstip van de mishandeling waren gemaakt van de directe omgeving van de kiosk. Het proces-verbaal is aan het Openbaar Ministerie gezonden. Dat het onderzoek uiteindelijk niet heeft geleid tot de aanhouding van de dader betreur ik doch dit betekent niet dat er door de politie onvoldoende actie is ondernomen. Op grond van het vorenstaande ben ik van oordeel dat er door de politie wel voldoende

actie is ondernomen. Dit onderdeel van de klacht acht ik ongegrond.

Ten aanzien van de klacht dat een politieambtenaar zou hebben vermeld dat verzoeker de verdachte niet volledig heeft herkend terwijl verzoeker zich op het standpunt stelt dat dit wel degelijk het geval is merk ik het volgende op. Verzoeker heeft bij het bekijken van de foto's aangegeven dat hij de afgebeelde persoon herkende als de persoon die hem had geslagen. Vervolgens zijn er door de politieambtenaar mevrouw P. nadere vragen gesteld over de kleding van de betreffende jongeman. Zoals ook door verzoeker zelf aangegeven kon hij zich niets herinneren van de schoenen en kleding en heeft hij dit aangegeven aan de politieambtenaar. Verzoeker heeft voorts aangegeven dat hij de bijzondere haardracht en het gezicht herkende. Ik acht het niet onaannemelijk dat verzoeker op grond van de herkenning van de haardracht en het gezicht nadrukkelijk heeft verklaard dat hij de verdachte herkende. Dat verzoeker daarbij op grond van zijn kennis de opmerking heeft gemaakt dat 100% herkenning een probleem kan zijn doet daaraan niets af. De betrokken politieambtenaar heeft in het proces-verbaal alle opmerkingen van verzoeker opgenomen.

Naar mijn oordeel gaat het hier om een verschil in een feitelijke interpretatie van de opmerkingen van de verzoeker en een juridische interpretatie van deze opmerkingen. In het kader van het onderzoek dienen de bewijsmiddelen aan bepaalde vereisten te voldoen. Op grond van de interpretatie van alle opmerkingen tezamen kan ik mij voorstellen dat men tot het juridische oordeel kon komen dat door verzoeker de verdachte niet volledig is herkend. Dit onderdeel van de klacht acht ik derhalve ongegrond.

Ten aanzien van het laatste onderdeel van de klacht kan ik u mededelen dat de betreffende politieambtenaar een opmerking heeft gemaakt met de strekking dat het incident waartegen verzoeker is opgetreden niet de moeite waard was. Het betrof hier het stelen van een blikje bier waar de kioskhouders om hem moverende redenen zelf geen punt van wilde maken. De betrokken politieambtenaar was van mening dat dit incident het optreden van verzoeker met de gevolgen die dit met zich mee heeft gebracht niet de moeite waard was. De betrokken politieambtenaar stelt dat (...) het onjuist is dat hij gezegd zou hebben dat wat verzoeker was overkomen eigenlijk niet veel had voorgesteld. Nu het hier de verklaring van verzoeker tegenover de verklaring van de politieambtenaar betreft en het voor mij niet is na te gaan wat er is gezegd, zal ik mij op dit punt onthouden van een oordeel."

2.1. Bij zijn standpunt voegde de korpsbeheerder afschriften van enkele stukken. Voor zover van belang voor het onderzoek worden deze stukken hierna vermeld.

2.2. In het proces-verbaal van aangifte van 12 augustus 1999 staat onder meer het volgende vermeld:

"Ik wil aangifte doen van mishandeling waarbij ik een gebroken kaak en jukbeen heb opgelopen. Ik zal u verklaren wat er is voorgevallen.

Op donderdag 12 augustus 1999 omstreeks 19.00 uur bevond ik mij in het metro/treinstation van de halte Alexander, gevestigd aan het Alexanderplein te Rotterdam. Ik stond in de stationshal te wachten op mijn dochter. Op een gegeven moment zag ik dat een jongen naar de kiosk in de stationshal liep en, zonder dat de bediende dit zag, een blikje frisdrank wegnam zonder deze te betalen. Ik sprak deze jongen aan op zijn gedrag. Hierna liep ik naar de kiosk toe en bracht de bediende op de hoogte van de zojuist plaatsgevonden diefstal. Ik zag ondertussen dat de jongen, waarvan ik u later een signalement zal geven, naar drie andere jongens toeliep. Ik zag dat al deze jongens van Surinaamse afkomst waren, waarbij een van hen, een grote jongen, een gouden tand in het gebit had.

Terwijl ik in gesprek was met de bediende en hem vroeg de politie te bellen, kwam de jongen die de diefstal had gepleegd bij ons staan. Ik zag dat de jongen op dat moment het blikje frisdrank niet in de hand had. De bediende van de kiosk begon een gesprek met de jongen, waarbij de jongen zei dat hij niets had gestolen. De bediende van de kiosk besloot uiteindelijk de politie niet te bellen.

Op dat moment bevond ik mij achter de balie van de kiosk. Ik hoorde toen dat de jongen mij begon te dreigen en tegen mij zei: 'Jij bent een mietje, ik zal jou in elkaar slaan, je moet je er niet mee bemoeien.' Op dat moment was ik bang dat de jongen ook verder achter de balie van de kiosk zou komen.

Ik zag dat de jongen toen weer in de richting van zijn vrienden liep. Ik besloot toen de kiosk te verlaten. Op het moment dat ik weer in de stationshal stond, kwam de jongen op mij toelopen en begon direct een dreigende gevechtshouding aan te nemen en begon tegen mij te schelden. Ik zag dat de jongen toen het blikje frisdrank weer in de hand had.

Tijdens het schelden maakte de jongen enkele slaande bewegingen met zijn armen in mijn richting. Ik zag dat de jongen mij ineens een vuistslag wilde geven. In een reflex weerde ik deze slag af. Direct hierna liep de jongen weg de stationshal uit in de richting van het café (...). Ik rende de jongen achterna. Op het moment dat ik de stationshal verlaten had, zag ik dat de jongen zich omdraaide en direct begon de jongen met schoppen en slaan in mijn richting. Hierbij hield de jongen het blikje frisdrank in een van zijn handen en probeerde mij hiermee te slaan. Ik kan mij niet meer precies herinneren hoe hij mij sloeg. Het lukte mij deze klappen af te weren. Hierbij viel het blikje frisdrank, dat nog steeds gesloten was, op de grond. Ik heb toen het blikje opgepakt. Ik zag op dat moment dat de jongen in eerste instantie in zijn broeksband greep. Ik kan mij nog herinneren dat de jongen hierna naar zijn rechterenkel greep. Ik weet niet meer precies wat hij deed, maar volgens mij pakte hij zijn schoen in de hand en sloeg mij toen met de schoen, maar ik kan mij dat niet meer precies herinneren. Ik zag toen dat de jongen omhoog sprong en mij een trap, met een van zijn geschoeide voeten, in mijn maagstreek gaf. Vrijwel direct hierop gaf de jongen mij opzettelijk en met kracht met zijn tot vuist gebalde rechterhand een klap tegen de linkerzijde van mijn gelaat. Het kan ook zijn dat de jongen mij deze klap met zijn schoen

heeft gegeven. Op het moment dat de jongen mij raakte voelde ik een hevige pijn. Ik besloot toen bij de jongen weg te lopen, naar het café (...), in de hoop dat de jongen dan op zou houden mij te slaan. Terwijl ik naar het café liep, riep ik dat de mensen daar de politie moesten bellen. Kennelijk is de jongen hiervan geschrokken, want hij rende terug naar de stationshal.

Een voorbijganger vertelde mij toen dat de jongen in een metro was gestapt in de richting van Ommoord/Zevenkamp.

Kort hierna verscheen de politie ter plaatse, die drie jongens hebben aangehouden die voldeden aan het gegeven signalement.

Aan het politiebureau heeft u mij middels de confrontatiespiegel geconfronteerd met deze drie jongens. Twee van deze jongens herken ik niet. Alleen de Surinaamse jongen met de gouden tand, die u C. noemt, herken ik als de jongen die in het groepje stond waar de dader enkele keren naar toe is gelopen.

Ik zal u een signalement geven van de jongen die mij heeft geslagen:

- Surinaamse jongen,
- leeftijd 18-22 jaar,
- kort zwart haar met daarin aan de zijkanten een krulvormige versiering geschoren,
- lengte ongeveer 175 cm."

2.3. In het proces-verbaal van verhoor van getuige C. van 12 augustus 1999 staat onder meer het volgende vermeld:

"Ik ben vanavond aangehouden omdat ik betrokken zou zijn geweest bij een vechtpartij bij het metrostation Alexander te Rotterdam. Ik had hier niets mee te maken en heb ook niets gedaan. Ik heb wel gezien wie dit heeft gedaan. Het klopt ook, zoals de aangever zegt, dat ik even met die jongen heb staan praten.

Ik ken deze jongen niet van naam. Ik ken hem van de straat en van de discotheek (...). Van deze jongen weet ik alleen dat hij de bijnaam (...) heeft. Hij heeft een zonnebril van het merk (...) en die draagt hij altijd. Vandaar dat hij die bijnaam heeft gekregen.

De jongen praat Antilliaans. Omdat ik zelf ook Antilliaans spreek, merk ik dat hij niet heel goed Antilliaans spreekt. Volgens mij is hij van Surinaamse afkomst. Ik weet verder niet waar hij woont of uit welke buurt hij komt."

2.4. In een door politieambtenaar P. opgemaakt proces-verbaal van 21 oktober 1999 staat onder meer het volgende vermeld:

"Naar aanleiding van een vechtpartij op het Prins Alexanderplein te Rotterdam op donderdag 12 augustus 1999 werden na het verspreiden van de signalen drie verdachten aangehouden: (...) C. (...) N. (...) H. (...).

Op het politiebureau Oost (...) werd door middel van een spiegelconfrontatie met de aangever alleen verdachte C. herkend als zijnde een jongen die bij het groepje jongeren stond waar de verdachte enkele keren naar toe is gelopen. Confrontatie met verdachten N. en H. was negatief.

(...)

Opmerking verbalisant: (...) Aangever bekwam zwaar lichamelijk letsel te weten een gebroken kaak/oogkas.

Op woensdag 27 oktober 1999 is aangever B. aan het politiebureau Oost te Rotterdam verschenen voor het bekijken van foto's. Deze foto's zijn genomen van een videoband welke ten tijde van de mishandeling draaide op het station Alexander en wel in de centrale hal aldaar. Op de foto's staat een jongen welke vermoedelijk de dader van de mishandeling is.

Aangever B. herkende de jongen niet voor de volledige 100 %. De kleding en het schoeisel werden niet herkend."

2.5. In een rapport van politieambtenaar Po. van 15 september 2000 staat onder meer het volgende vermeld:

"De klager/aangever B. geeft aan dat door mij (...) aangegeven is dat ik zou weten wie de dader van de mishandeling zou zijn. Dit is juist, doch mij werd door een collega medegedeeld dat hij mogelijk wist wie in aanmerking zou komen voor de mishandeling.

Nadat ik de betreffende collega de videobeelden had laten zien, kon hij niet met zekerheid stellen dat dit de persoon was die hij van de mishandeling verdacht.

Het is onjuist dat de klager/aangever stelt, dat ik tijdens een van de eerste gesprekken heb medegedeeld dat ik het onderzoek zou overdragen aan collega P. Het overdragen van het onderzoek heeft pas plaatsgevonden omstreeks 1 oktober 1999, omdat ik met ingang van dat moment werd gedetacheerd (...).

De klager/aangever vraagt zich af waarom het tot 14 oktober 1999 heeft geduurd voordat hij de fotoprints van de videoband te zien heeft gekregen. Voor zover ik mij kan herinneren is de klager/aangever op de dag van het plegen van het feit aan het bureau gekomen. Op dat moment heb ik (...) met de klager/aangever een gesprek gehad. De klager/aangever had zodanig veel last van de mishandeling dat het gesprek werd afgebroken en met hem heb ik de afspraak gemaakt dat hij de volgende dag, vrijdag 13 augustus 1999, de feitelijke

aangifte zou doen. De klager/aangever is toen ook verschenen en heeft de aangifte gelezen en ondertekend. De klager/aangever heeft toen aan mij (...) gemeld dat hij voor vakantie zou vertrekken naar Frankrijk.

In verband met de pijn die de klager/aangever op dat moment nog steeds had, als gevolg van de mishandeling, wilde hij het bezoek zo kort mogelijk houden. Kennelijk is toen de video-opname niet aan de klager/aangever getoond. Mogelijk was de videoband op dat moment nog niet in mijn bezit. Ik heb kort hierna nog geprobeerd om de klager/aangever te bereiken, hetgeen niet lukte. Ik ben er toen vanuit gegaan dat de klager/aangever zich in het buitenland bevond.

De houder van de kiosk gevestigd in het metrostation had aangegeven aan de politiemensen die ter plaatse waren dat hij uit angst voor represaillemaatregelen geen aangifte wenste te doen van de diefstal, en ook geen verdere medewerking wilde verlenen.

Met betrekking tot het blikje frisdrank kan ik mededelen dat dit niet op sporen werd veiliggesteld en er derhalve geen technisch sporenonderzoek op het blikje werd verricht.

Nadat de klager/aangever de fotoprints van de video-opname had gezien, heeft hij kennelijk verklaard niet geheel zeker te zijn van de herkenning van de persoon als zijnde degene die de mishandeling zou hebben gepleegd. Hierbij dient te worden opgemerkt dat wanneer de betreffende persoon de dader van de mishandeling zou zijn, er nog geen personalia van die persoon bekend zijn en wij derhalve nog niet kunnen overgaan tot aanhouding van een persoon.

Ik (...) heb de fotoprints aan diverse collegae getoond met de vraag of zij mogelijk deze persoon herkenden. Uiteindelijk is het niet tot een identificatie van de persoon weergegeven op de videoprints gekomen.

Ik heb op het moment dat ik werd gedetacheerd (...) het onderzoek overgedragen aan P., wetende dat zij het onderzoek zou voortzetten. Zij heeft mij overigens telkens op de hoogte gehouden van de voortgang van het onderzoek, en zij heeft in samenspraak met mij het onderzoek stopgezet. Hierna werd het opgemaakte proces-verbaal ter beschikking gesteld van de leiding van het Basis Recherche Team."

D. Verklaring betrokken ambtenaar H.

Op 1 mei 2001 verklaarde ambtenaar H. telefonisch onder meer het volgende tegenover een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman:

"In de brief die ik van de Nationale ombudsman kreeg, las ik dat verzoeker erover klaagt dat ik op 2 augustus 2000 tegen hem zou hebben gezegd dat wat hem was overkomen eigenlijk niet veel had voorgesteld. Ik heb dit echter niet zo tegen hem gezegd. Het is natuurlijk niet niks als je klappen krijgt. Wat ik wel heb gezegd is dat wat aan de klappen

vooraf ging, namelijk het stelen van een blikje frisdrank, niet veel voorstelde. De eigenaar van de kiosk waar de frisdrank was gestolen wilde bijvoorbeeld ook geen aangifte doen. Ik heb niet tegen verzoeker gezegd dat wat hém was overkomen niet veel had voorgesteld.

Hoewel ik niet één van de verbalisanten ben in deze zaak, wil ik nog wel iets vertellen over het onderzoek dat de politie heeft ingesteld naar aanleiding van verzoekers aangifte.

Tijdens het onderzoek zijn drie jongens aangehouden. Na hun aanhouding bleek dat zij deel uitmaakten van het groepje jongeren waar ook de persoon die verzoeker heeft geslagen bij hoorde. De drie aangehouden jongens hebben verzoeker niet geslagen, en ze hebben de naam van de persoon die wel had geslagen niet genoemd. We hebben geprobeerd de zaak rond te krijgen maar dat is helaas niet gelukt. Het proces-verbaal met betrekking tot de drie aangehouden jongens is naar de officier van justitie gestuurd. De zaak is geseponeerd omdat zij verzoeker niet hadden geslagen."

e. Reactie verzoeker

1. Verzoeker reageerde bij brief van 8 augustus 2001 onder meer als volgt op het standpunt van de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond:

"Ik reageer als eerste op het rapport van de eerste verbalisant, de heer Po.

Nee, de man wist NIET wie de dader kon zijn. Hij deelde mij wel mede (tijdens het eerste of het tweede gesprek?) dat een collega van hem de jongen mogelijk zou kennen.

Van overdracht van de zaak naar een collega is gesproken tijdens het eerste of tweede gesprek. Hijzelf zegt dat hij dat zou hebben besproken tijdens 'een van de eerste gesprekken'. Alsof er nog meer gesprekken zijn geweest dan twee. Ik dacht het niet. Kan mij daar niets van herinneren. Allemaal verwarrend. Mogelijk dat die man het ook niet meer zo precies wist. Kan gebeuren.

Of er inderdaad twee gesprekken zijn geweest dat kan ik nu niet herinneren. Wel zie ik op de aangifte dat ik de aangifte op 12 augustus 1999 heb ondertekend.

Ook heb ik die **twaaalfde augustus** nog een spiegelconfrontatie gehad met drie jongens. Die niets gedaan hadden. De volgende dag, 13 augustus, zat ik bij de kaakchirurg in het ziekenhuis Dijkzigt. Ik kan mij niet herinneren dat ik die dag ook nog naar de politie ben gegaan. De dag daarop op vakantie voor 14 dagen. Naar mijn mening is dit punt niet belangrijk.

Rapporteur stelt verder dat ik de foto's op 14 oktober 1999 gezien zou hebben terwijl de verbalisante stelt dat het op de 27e oktober was in haar proces-verbaal. Ik zou hem niet voor de volledige 100% herkend hebben. Wat is innaam de VOLLEDIGE 100%???? Dat is niet mogelijk. Dat kan geen enkele getuige.

Het is wel gek dat zij d.d. 22 maart 2000 mij een briefje stuurt met de mededeling dat haar **COLLEGA** mij de foto's heeft getoond. Waarom zet zij dat niet in haar proces-verbaal dat een collega mij die foto's toonde. Mogelijk dat er toen een communicatiestoornis was. Is haar proces-verbaal wel onder ede/ambtseed naar waarheid?

Over de rest van dat rapport kan ik niets zinnigs zeggen.

De brief van de korpsbeheerder van de politie Rotterdam-Rijnmond betreffend, die man herhaalt nog eens de zetten en tevens verwatert(?) daarbij de informatie. Een blikje frisdrank wordt een blikje bier. De opmerking 'Niet de moeite waard' zou nu gezegd zijn ten aanzien van mijn ingrijpen in een incident die deze 'moeite niet waard was'. De man die dat heeft gezegd **liegt**. Hij stelde dat wat **mij was overkomen** 'Niet de moeite waard was'. Afgezien dat hij liegt is zijn opmerking in mijn belevenis ook niet fraai. Men moet zich dan kennelijk maar met niets bemoeien.

(...)

Waarom kon die man mij op 2 augustus 2000 niets vertellen over het horen van de kioskhouders als getuige, over het blikje limonade, over de (on)mogelijkheid van aanhouding enz.??? Hij kon alleen maar vreselijk zweten en dat in een echt koele kamer. Had hij de processen-verbaal en rapporten wel goed gelezen?

Over de opmerkingen van de korpsbeheerder omtrent de juridische interpretatie van mijn getuigenis het volgende: **Hij kan zich voorstellen** dat **MEN** tot het juridisch oordeel komt dat ik de verdachte niet volledig heb herkend. Zegt dat iets meer over zijn fantasie/voorstellingsvermogen dan over de kwaliteit van zijn juridische afwegingen? Is daar niet een ander voor in het leven geroepen? Zoals in het uiterste geval een rechter?

Ik kan mij heus wel voorstellen dat juist deze/mijn zaak niet tot een oplossing komt/kwam. Het is dan wel aanbevelenswaardig het slachtoffer op een juiste wijze en uiteraard tijdig hiervan op de hoogte te stellen.

(...)

Kennelijk heeft de politie (volgens eigen zeggen) wel hun best gedaan. Ik weet het niet. Ik merk alleen dat een proces-verbaal opgemaakt wordt over het tonen van de foto's terwijl **een ander** die foto's laat zien en ook het verhaal moet overbrengen. Is dat een onjuist opgemaakt proces-verbaal? Ambtseed!!!!

2. Bij zijn reactie voegde verzoeker onder meer een afschrift van een brief van 22 maart 2000 van ambtenaar mevrouw P. van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond. In antwoord op een vraag van verzoeker over de stand van zaken met betrekking tot zijn aangifte van mishandeling staat in deze brief onder meer het volgende vermeld:

"Ik kan u meedelen dat mijn collega foto's met u heeft gekeken. Hierin herkende u de dader niet voor de volle 100%. Tevens werd de kleding en het schoeisel van de vermoedelijke dader niet herkend.

In het verhoor van de drie jongens bleek dat één van hen de dader alleen van een bijnaam kende. Bij nader onderzoek naar deze persoon liep het onderzoek dood.

Het proces-verbaal is wel ingediend maar de dader van het misdrijf is niet weten te achterhalen."

f. Reactie korpsbeheerder

De korpsbeheerder liet op 5 oktober 2001 telefonisch weten dat er kennelijk verwarring was ontstaan over de inhoud van het blikje dat op 12 augustus 1999 uit een kiosk in de hal van station Rotterdam Alexander werd gestolen. In zijn brief aan de Nationale ombudsman van 13 april 2001 had de korpsbeheerder een blikje bier genoemd, terwijl het volgens verzoeker om een blikje frisdrank ging. De korpsbeheerder liet weten dat als het volgens verzoeker een blikje frisdrank was, er vanuit kon worden gegaan dat het dat inderdaad was.

Verder deelde de korpsbeheerder mee bij zijn eerder ingenomen standpunt te blijven.

Achtergrond

De **Aanwijzing slachtofferzorg** van 29 juni 1999 (datum inwerkingtreding 1 augustus 1999, Stcrt. 1999, 141) luidt onder meer als volgt:

"Achtergrond

1. Inleiding

(...)

Slachtofferzorg door politie en openbaar ministerie komt in wezen hierop neer dat deze instanties bij hun werkzaamheden in een (straf)zaak altijd de belangen van het slachtoffer van een strafbaar feit meewegen voor zover dit redelijk is.

(...)

Een correcte bejegening staat voorop. Een belangrijk element van een correcte bejegening is het verschaffen van begrijpelijke informatie aan slachtoffers en benadeelden.

(...)

2. Uitgangspunten basistaken slachtofferzorg

Als basistaken van de uitvoering van slachtofferzorg gelden de volgende uitgangspunten:

- a. een correcte en waar nodig een persoonlijke bejegening van het slachtoffer.
- b. verstrekking van informatie aan het slachtoffer waarbij geldt dat deze informatie zo snel mogelijk aan het slachtoffer moet worden verstrekt en tevens dat deze informatie duidelijk en relevant is.

(...)

OPSPORING

1. Aangifte

(...)

De politie neemt in het proces-verbaal (...) relevante informatie op over het slachtoffer met name of deze van de gang van zaken op de hoogte gehouden wenst te worden (...)

2. Schadebemiddeling door de politie

(...)

Indien het slachtoffer heeft aangegeven schadevergoeding te wensen en/of op de hoogte te worden gehouden van de gang van zaken volgend op de aangifte, geeft de politie het slachtoffer informatie over het verloop van de zaak tot en met de afsluitende inzending van het proces-verbaal."